

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích rozhodl soudcem Mgr. et Mgr. Jaroslavem Vávrou ve věci

žalobců: a) **Y. B.**,
b) nezletilá **Y. B.**,
c) nezletilý **P. B.**,

všichni zastoupeni advokátem Mgr. Pavlem Čižinským
sídlem Ječná 7/548, 120 00 Praha 2

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**
Odbor azylové a migrační politiky
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí Ministerstva vnitra České republiky ze dne 10. 12. 2018,
č. OAM-382/ZA-ZA05-K07-R2-2015,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně s nezletilými dětmi Y. a P. (dále společně též jen „žalobci“) a též otec V. podali dne 17. 4. 2015 žádost u udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný svým rozhodnutím ze dne 19. 10. 2015, čj. OAM-382/ZA-ZA05-K07-2015 rozhodl tak, že se žalobcům neuděluje mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a ani § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Rozhodnutím z téhož dne, čj. OAM-385/ZA-ZA05-K07-2015 nebyla mezinárodní ochrana udělena ani jejímu manželovi a otci dětí. Tato rozhodnutí byla zrušena rozsudkem Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 31. 5. 2017, čj. 5 Azs 62/2016-87 a věc vrácena žalovanému k dalšímu řízení. NSS pak ve svém rozhodnutí vytkl žalovanému především nedostatečné zjištění skutkového stavu a nedostatečné posouzení důvodnosti strachu z pronásledování a jeho možných důvodů. Žalovaný žádost opětovně posoudil a vydal dne 10. 12. 2018 rozhodnutí čj. OAM-382/ZA-ZA05-K07-R2-2015, které je předmětem tohoto soudního přezkumu a kterým bylo opětovně rozhodnuto tak, že se žalobcům neuděluje mezinárodní ochrana dle § 12, § 13, § 14, § 14a ani § 14b zákona o azylu.
2. Soud pro úplnost dodává, že řízení ve věci žaloby proti rozhodnutí o neudělení azylu je u zdejšího soudu vedeno i v případě manžela žalobkyně a) a tedy i otce nezletilých žalobců b) a c), když v obou případech byla podána prakticky identická žaloba.
3. Žalobci v žalobě ze dne 16. 1. 2018 uvedli, že i nyní napadené rozhodnutí žalovaného považují za vadné. Žalovaný ve svém rozhodnutí nezohlednil poslední vývoj na Ukrajině, kde byl po otevřeném incidentu v Azovském moři vyhlášen válečný stav, který byl platný v době napadeného rozhodnutí. Bezpečnostní výhled v zemi je nestabilní a nejasný. Na celém území je v oběhu mnoho neregistrovaných zbraní, které jsou užívány ke kriminální činnosti. V zemi pak působí i mnoho neuniformovaných složek, jež jsou mimo kontrolu policie. Navíc, jak uvádí zpráva Velvyslanectví USA, kriminalita v zemi je velmi vysoká. Rovněž není pravdou, že by útoky proti ruským mluvícím civilistům bylo možno považovat za excesy, tyto útoky se naopak nadále objevují velmi často, a to zejména ze strany příslušníků paramilitárních jednotek. Dle žalobců pak mělo být zohledněno i to, jaký vliv na bezpečnostní situaci má současné odtržení Ukrajinské pravoslavné církve od Ruské pravoslavné církve, neboť toto dále vyostří situaci vůči osobám ruské národnosti, které chtějí zůstat v církvi podléhající Moskevskému patriarchovi. I významní politici pak mohou vést velmi nenávistnou kampaň proti ruskojazyčné menšině, kdy mohou mj. veřejně beztrestně prohlašovat, že ruské menšině nenáleží jakákoli práva. Žalovaný pak dle žalobců pochybil i v tom, že při rozhodování nepřihlédl k nejlepšímu zájmu dítěte dle čl. 3 Úmluvy o právech dítěte, když vážná újma při návratu do vlasti nehrozí pouze žalobkyni, ale také jejím dětem a manželovi. Poslední vývoj bezpečnostní situace v zemi ukazuje na možnost opětovného rozhoření bojů – válečný stav, a tedy i návrat většího množství paramilitárních jednotek přímo do oblasti Dněpropetrovské oblasti a možnost pohybu fronty na západ. V této situaci by byl návrat na Ukrajinu dle žalobců v rozporu s mezinárodněprávními závazky České republiky. Žalobci proto navrhli, aby soud žalované rozhodnutí zrušil.

4. Žalovaný ve vyjádření k žalobě prakticky odkázal na žalované rozhodnutí a navrhl, aby žaloba byla zamítnuta. Uvedl, že námitky žalobců jsou pouze v rovině obecného nesouhlasu s rozhodnutím žalovaného. Žalovaný se v rozhodnutí dostatečně vypořádal s celkovou bezpečnostní situací na Ukrajině, přičemž upozornil, že v březnu 2019 nabyla účinnosti vyhláška č. 68/2019 Sb., kterou se doplňuje seznam bezpečných zemí a v níž je již zařazena i Ukrajina s výjimkou poloostrova Krym a částí Doněcké a Luhanské oblasti. Protože posledním místem pobytu žalobců, jejich rodiny bylo město Dnipro (dříve Dněpropetrovsk), nelze mít s ohledem na shora uvedené za to, že by jim zde hrozilo nebezpečí vážné újmy.
5. Krajský soud v řízení vedeném podle ust. § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), přezkoumal žalované rozhodnutí v mezích žalobních bodů, přičemž dospěl k následujícím skutkovým a právním závěrům:
6. Předně krajský soud konstatuje, že žalované rozhodnutí není nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů nebo nesrozumitelnost či netrpí jinou vadou (§ 76 s.ř.s.). Výrok v dané věci o neudělení mezinárodní ochrany odpovídá platné právní úpravě a v odůvodnění byly uvedeny veškeré důvody výroku rozhodnutí, podklady pro jeho vydání a úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů (§ 68 odst. 3 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád, v platném znění). Jak vyplývá ze správního spisu a z odůvodnění žalovaného rozhodnutí, jako podklady pro rozhodnutí a hodnocení důvodů žádosti o udělení mezinárodní ochrany blíže popsanych v žádosti o udělení mezinárodní ochrany a dále k pohovoru o udělení mezinárodní ochrany ze dne 27. 4. 2015 a doplňkového pohovoru ze dne 27. 7. 2018, byly aplikovány žalovaným v potřebném a dostatečném rozsahu příslušné konkrétní podklady, které byly dostatečnou oporou pro zmíněný výrok žalovaného rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany. Žalobkyně a) v žalobě znovu opakuje to, co již uvedla během správního řízení a nadto vytýká žalovanému, že ani přes výtku NSS stran náležitého zjištění skutkového stavu, toto ve svém rozhodnutí nezohlednil.
7. Žalobci na podporu svých tvrzení předložili důkazy v podobě internetových článků (č. 1. 4 – 22 soudního spisu) v anglickém a ruském jazyce. Žalobci byli proto ze strany soudu poučeni o nutnosti tyto listiny opatřit oficiálním překladem do českého jazyka, a byla jim stanovena lhůta 1 měsíce k zajištění a předložení překladu. Žalobci se k připsu soudu nijak nevyjádřili a překlad listin do českého jazyka nezajistili. K nutnosti zajistit překlad navrhovaného důkazu srov. např. rozsudek NSS ze dne 20. 9. 2017, č. j. 6 Azs 241/2017-46, body 18 – 20, kde NSS uvedl, že *„dospěje-li soud k závěru, že překlad navrhovaného důkazu sám zajišťovat nebude, musí o této skutečnosti uvědomit žalobce a současně mu stanovit lhůtu, v níž může překlad navrhovaného důkazu zajistit on. (...) z citované judikatury neplyne, že by bylo vždy povinností soudu překlad obstarat. Soud však musí žalobce uvědomit o tom, že sám překlad obstarávat nebude a stanovit mu lhůtu, v níž může překlad navrhovaného důkazu zajistit“* S ohledem na to, že žalobci nesplnili povinnost zajistit překlad navrhovaných důkazů, soud k nim přihlížet nebude. Pro úplnost je třeba ještě poznamenat, že navrhované články se žádným způsobem netýkaly konkrétně osob žalobců, ale věnovaly se toliko obecně popisu dočasné situace na východní Ukrajině.

8. Nadto, k otázce azylové relevantnosti případných internetových článků soud připomíná stanovisko z NSS z rozsudku ze dne 22. 3. 2016, č. j. 9 Azs 27/2016-37, v bodu 36, kde uvedl: „*Pokud jde o novinové či internetové články, je třeba zmínit, že tyto zásadně nejsou v azylovém řízení relevantním zdrojem informací, o to více pokud se nejedná o články etablovaných a respektovaných deníků.*“
9. Podle § 12 písm. b) zákona o azylu *[se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.]*
10. Podle § 14 téhož zákona *[jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.]*
11. Podle § 14a odst. 1 téhož zákona *[se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.]*
12. Podle § 14a odst. 2, písm. c) téhož zákona *[se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu.]*
13. Žalovaný v napadeném rozhodnutí nejprve správně dospěl k závěru, že nebyly splněny podmínky pro udělení azylu podle § 12 písm. a) zákona o azylu, tj. že žalobci by byli pronásledováni za uplatňování politických práv a svobod, když žalobci [soud tímto označením zde i v jiných pasážích rozsudku míní zejména žalobkyni a) jako matku nezletilých dětí, které dle uvedených tvrzení sdílí obsahová sdělení matky a samostatně neuvádí jiné azylové důvody] neuvedli žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možné učinit závěr, že žalobci, zejména tedy žalobkyně a) vyvíjeli ve své vlasti činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod, za kterou by byli azylově relevantně perzekuováni. To ostatně ani žalobci v žalobě nezpochybnili.
14. Žalovaný se dále zabýval otázkou možnosti udělení mezinárodní ochrany na základě ust. § 12 písm. b) zákona o azylu, tedy na základě odůvodněného strachu z pronásledování z důvodů rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství ve státě jeho posledního bydliště.
15. Žalovaný v rozhodnutí u žalobkyně a) a dětí neshledal tento odůvodněný strach z pronásledování a tedy důvod pro udělení azylu na základě citovaného ustanovení. V napadeném rozhodnutí stran bezpečnostní situace v zemi správně poukázal, že např. podle *Informace OAMP: Ukrajina – Situace v zemi – Politická a bezpečnostní situace, mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách, vojenská služba, vnitřně*

přesídlené osoby ze dne 14. 9. 2018 je Dněpropetrovská oblast, tedy místo, kde žalobce podle svých slov spolu s rodinou žil, plně pod kontrolou ukrajinské centrální vlády.

16. Krajský soud s takovým závěrem žalovaného souhlasí a pouze dodává, že k otázce aktuální bezpečnostní situace na Ukrajině stran možného ohrožení ozbrojeným konfliktem se v minulosti již několikrát vyjadřoval NSS, např. v usnesení ze dne 20. 6. 2018, č. j. 2 Azs 64/2018-57, v bodu 18 „*Ohledně situace na Ukrajině, kterou nelze klasifikovat jako tzv. totální konflikt, kdy by byl každý civilista v zemi vystaven reálnému nebezpečí a k otázce povolávání do armády, které nepředstavuje azylově relevantní důvod, Nejvyšší správní soud odkazuje rovněž na svoji konstantní judikaturu, např. na rozsudky ze dne 14. 7. 2017, č. j. 2 Azs 119/2017 – 39, ze dne 19. 10. 2006, č. j. 3 Azs 396/2005 – 88, nebo ze dne 15. 1. 2015, č. j. 7 Azs 265/2014 – 17.*“, jakož i např. v usnesení ze dne 21. 3. 2018, č. j. 1 Azs 42/2018-43, v bodu 13 a 14. Probíhající ozbrojený konflikt se soustřeďuje pouze ve východní části Ukrajiny (Luhanská a Doněcká oblast). To platí i ke dni vydání tohoto rozsudku, přičemž lze odkázat na veřejně dostupné zprávy o situaci v oblasti (např. <http://reporting.unhcr.org/node/12004>). Nelze samozřejmě jakkoliv předjímat vývoj konfliktu na Ukrajině, nicméně při rozhodování je nutno brát v potaz pouze pravděpodobné (reálné) varianty, přičemž nic nenasvědčuje tomu, že by se měl konflikt rozšířit do jiných částí země.
17. Pokud žalobci namítají, že rozhodnutí žalovaného nezohledňuje poslední vývoj na Ukrajině, kdy po v zásadě ojedinělém incidentu v Azovském moři byl vyhlášen válečný stav, který byl v platnosti v době napadeného rozhodnutí, soud má ve světle shora uvedeného za to, že ani tato skutečnost nemůže nic změnit na faktu, že jak v době vydání napadeného rozhodnutí, tak v nynější době se konflikt odehrává pouze ve východní části Ukrajiny. Oblast, ve které rodina žalobkyně a) žila před svým odjezdem z vlasti (město Dnipro) je dlouhodobě považována za oblast plně pod kontrolou centrální vlády a není konfliktem nijak významně dotčena. Ostatně NSS již nejednou judikoval, že oblasti ve střední (a rovněž jižní) části Ukrajiny nepovažuje za nebezpečné, resp. azylově relevantní (k tomu srov. rozsudek NSS ze dne 8. 11. 2017, č. j. 1 Azs 253/2017-35, bod 16).
18. Relevantní pak není ani námitka žalobců, když tvrdí, že „*po celé zemi je v oběhu mnoho neregistrovaných zbraní, které jsou užívány ke kriminální činnosti, která je velkého rozsahu.*“ Pakliže chtějí žalobci tímto tvrzením „doložit“, že jim v jejich vlasti hrozí nebezpečí, nemůže se soud s takovou námitkou ztotožnit. Jisté nebezpečí vyplývající z tzv. běžné kriminality hrozí občanům každého státu, tedy i občanům ČR. Zásadní zůstává, jak takovou kriminalitu potírá ten který stát, a zda je schopen účinně chránit své občany před negativními následky takové kriminality. Krajský soud má za to, že Ukrajinu jako celek (a tím spíše pak Dněpropetrovskou oblast ve střední části) nelze považovat za stát, který by nebyl schopen vykonávat své základní funkce, tedy mj. poskytovat svým občanům právní prostředky, jimiž se lze vůči hrozbě kriminální činnosti bránit u příslušných státních orgánů, stejně tak jako účinnou pomoc obětem kriminální činnosti. K tomu lze opětovně odkázat na rozhodnutí NSS, konkrétně usnesení ze dne 1. 6. 2017, č. j. 9 Azs 14/2017-30, bod 24.

19. Stejně tak soud neshledává azylově relevantní ani tvrzení žalobců ohledně obav z útoku, zejména ze strany příslušníků paramilitárních jednotek, proti ruský mluvícím civilistům, když dle žalobců ochrana ze strany policie a státu neexistuje. Žalobci tímto pouze opakují, co již jednou uvedli v řízení o udělení azylu, a s čím se dle názoru soudu správní orgán v napadeném rozhodnutí náležitě vypořádal. Správní orgán na s. 9 napadeného rozhodnutí správně připomněl, že žalobkyně a) či její manžel měli ve své vlasti při tvrzených porušeních jeho práv tato nahlásit místním úřadům, resp. odpovědným státním orgánům. V tomto bodu odkázal správní orgán i na rozsudek NSS ze dne 10. 6. 2008, č. j. 8 Azs 23/2008-75, který judikoval, že *„Stěžovatelka především musí vyčerpat možnosti ochrany dostupnými vnitrostátními prostředky.“* Tedy shrnuto, je třeba postupně vyčerpat všechny dostupné vnitrostátní prostředky ochrany, než nastoupí prostředky mezinárodní ochrany. Žalobkyně a) však nic takového neučinila, což ani nesporně. Soud má ve shodě s názorem správního orgánu za obecně známou skutečnost, že na Ukrajině v důsledku bezpečnostní situace ve východní části země může docházet k jistému porušování práv a nezákonnostem, nicméně selhání jednotlivých pracovníků bezpečnostních složek nelze přičítat státu Ukrajina jako celku a rovněž není možno takové skutečnosti považovat za azylově relevantní. Žalobkyně a) dle svých tvrzení rezignovala na jakoukoli pomoc ze strany státních orgánů při porušování jeho práv a vystačil si s ničím nepodloženou domněnkou, že by jí tyto stejně nepomohly. Soud rovněž odkazuje na úvahu žalovaného v napadeném rozhodnutí, že pokud se v Dněpropetrovské oblasti hlásí k ruštině jako svému rodnému jazyku 20 % – 50 % obyvatel (Informace OAMP Ukrajina – Národnostní menšiny, 20. 9. 2017), pak by se musela diskriminace takto velké části obyvatel promítnout i do zpráv o dodržování lidských práv na Ukrajině.
20. Pouze v rovině jistých spekulací jsou pak další námitky žalobců, kdy žalovanému vytýkají například to, že v řízení o udělení azylu nezhodnotil, jaký vliv na důvodnost jeho strachu z pronásledování může mít odtržení Ukrajinské pravoslavné církve od Ruské pravoslavné církve. Dle názoru žalobců může mít tento církevní rozkol významný negativní vliv na postavení ruské menšiny v zemi. Žalobci mají za to, že jejich rodina bude v jakémsi *„trojnásobném postavení menšiny, když budeme jak menšinou ruský mluvících obyvatel, menšinou hlásící se k ruské národnosti a menšinou uznávající autoritu pravoslavné církve s moskevským patriarchou v čele.“* Taková námitka podle soudu neobstojí. Menšiny, ať už náboženské, jazykové či jiné jsou běžným jevem v mnoha státech světa. Klíčová je opět pouze míra ochrany, kterou jim stát přiznává. K účinné ochraně ze strany státních orgánů pak lze odkázat na to, co již bylo řečeno výše. Jakkoliv relevantní pak tato námitka nemůže být i z toho důvodu, že žalobci netvrdí, že by například z důvodu onoho církevního rozkolu mohli utrpět nějakou konkrétní újmu, pouze takovou neurčitou újmu naznačují jako možnou v budoucnosti.
21. Další z žalobních námitek se týkala povinnosti přihlédnout k nejlepšímu zájmu dítěte, jak vyplývá z čl. 3 Úmluvy o právech dítěte. Na toto téma existuje poměrně bohatá judikatura správních soudů. Například v nedávném usnesení ze dne 13. 6. 2019, č. j. 4 Azs 79/2019 – 26, v bodu 13 NSS judikoval, že *„samotná existence rodinných vazeb nemůže bez dalšího odůvodnit udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu (viz např. usnesení ze dne 14. 12. 2017, č. j. 9 Azs 247/2017 - 64). Nejvyšší správní soud k tomuto dodává, že stěžovatel může realizovat v Thajsku svůj rodinný život a podporovat zde i svého syna při studiu. Ze skutečnosti,*

že v Thajsku jsou možnosti získání finančních prostředků menší než v České republice, nelze dovodit porušení čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte.“ S takovým názorem se zdejší soud plně ztotožňuje. Azylové žádosti celé rodiny žalobkyně a), jejího manžela i dětí jsou posuzovány a rozhodovány totožně. Pro případ neudělení mezinárodní ochrany mohou žalobci, resp. rodina žádat o některou z možných forem povolení k pobytu na území České republiky dle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky. Podle názoru soudu žalobcům nesvědčí ani postup podle § 14a odst. 1 a 2 písm. c) a d) zákona o azylu, tedy udělení doplňkové ochrany z důvodu hrozící vážné újmy při návratu do vlasti a rovněž z důvodu, že by vycestování žalobců bylo v rozporu s mezinárodními závazky ČR. Žalovaný se s možností udělení doplňkové ochrany podrobně vypořádal na s. 11 a násl. napadeného rozhodnutí, když mimo jiné vycházel z jednotlivých zpráv organizací monitorujících bezpečnostní situaci a dodržování lidských práv na Ukrajině. Přitom, na základě zmíněných zpráv, došel k závěru, že žalobcům v případě návratu do vlasti nehrozí vážná újma, jež by byla důvodem pro udělení doplňkové ochrany. Soud se s těmito závěry žalovaného ztotožňuje.

22. Soud tak má za to, že žalovaný podrobně a náležitě popsal důvody, jež ho vedly k neudělení mezinárodní ochrany, jakož i doplňkové ochrany a z tohoto pohledu nelze napadenému rozhodnutí nic vytknout. Soud se tedy s věcně správnými a zákonnými závěry žalovaného ztotožňuje a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.
23. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když neúspěšní žalobci neměli právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému žádné náklady řízení podle obsahu spisu nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice 12. listopadu 2019

Mgr. et Mgr. Jaroslav Vávra v. r.
soudce